

ACAYİP KOMŞULAR

TUĞBA AKGÜN

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

ACAYİP KOMŞULAR

TUĞBA AKGÜN

ISBN: 978-605-188-780-7

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Tuğba Akgün

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Deniz Kılıçoğlu Baltacı

Grafik tasarım ve uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: Anıt Ofset Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.

Cilt: Deniz Matbaa, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 / Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

ACAYİP KOMŞULAR

TUĞBA AKGÜN

Resimleyen: Deniz Kılıçoğlu Baltacı

*Her türlü acayiplikte yanımda olan
sevgili eşim Ersin'e.*

Bugün böyle olmamın sebebi, o güne dayanır. Annemin kar fırtınasında eve ulaşamadığı güne...

On yaşındaydım. Her sabah annem işe gitmeden servise biner, akşamları da o eve döndükten sonra servisle dönerdim. Ancak o akşam planlar değişti. Meteorolojiden yapılan uyarı sebebiyle okullar bir saat erken kapandı. Ben de annemden önce eve dönmek zorunda kaldım. Servis hostesi annemi aradığında kendisi gelene kadar alt komşumuzda beklememi söylemiş, komşularımızın haberi varmış. Hostes abla da bunları bana söyleyip diğer aramalarına devam etti.

Acayip komşularımızla sadece kapıda gördüğümüzde selamlaşıyorduk. Böyle zor bir zamanda evlerine gidebileceğim hiç aklıma gelmezdi. Servis beni apartmanın önünde bıraktığında kar şiddetini artırmaya başlamıştı. Annem olmadan tanımadığım insanların evine girmek, ayakkabısız sokağa çıkmak kadar ürkütücü geliyordu.

Apartmanın dış kapısı kilitliydi. Eve girerken her zaman annem olduğu için dış kapıyı nasıl açtırabileceğim konusunda bugüne kadar hiç endişem olmamıştı. Kapıyı açtırmak için komşumuzun ziline basmalıyım. Hangi zil olduğunu biliyordum ama karşıdan gelecek “Kim o?” sorusuna ne cevap vereceğimi bilemedim.

“Üst kat komşunuz,” desem “Hangisi?” diyebilirdi. “Benim, Çınar,” desem bugüne kadar onlarla hiç tanışmamıştım, adımın nereden bileceklerdi? Ben böyle düşünürken elim bir anlık dalgınlıkla zile dokundu.

Sanki evdekiler kapıda hazır bekliyormuş gibi hemen biri, “Kim o?” diye sorunca istemsiz “Beenn...” deyiverdim. Bu ne kadar sihirli bir sözcüktü ki kapı otomatik olarak, ikinci soru gerektirmeden gürültülü bir cızırtıyla açıldı.

Demir kapıyı zorlukla itip içeri girdim. Ağır hareket edersem belki annem, komşularımızın evine girmeden gelebilir düşüncesiyle her adımda on saniye sayarak bekledim. Adımlarım bittiğinde yolun, merdiven çıkma kısmına gelmiştim. Bu defa aynı sayma yöntemini basamaklarda uyguladım. Ben her basamakta durdukça fotoselli lamba sönüyor, karanlıkta kalmamak için olduğum yerde Kızılderililer gibi dans figürleri yaparak ışığı yakıyordum. Bu yavaşlama gayretim, yukarı çıkma süremi uzatsa da annemin gelmesini hızlandırmadı. Her gün önünden geçtiğim, bazen içeriden gelen yemek kokularını beğendiğim bazense apartmana

yayılan notalara kulak kesildiğim evin kapısının önündeydim artık. Dış kapıdaki zile basma tedirginliği burada da beni yakalayacaktı, eğer evin küçük oğlu kapıyı bir anda açmasaydı.

Karşımda yedi sekiz yaşlarında, koca gözlü, sarı saçlı, ağzının kenarı çikolata lekeli bir çocuk duruyordu. Arkasındaki kadını görmesem, onun bir çocuk değil de çikolata canavarı olduğunu düşünürdüm. O kirli, cin gibi bakan çocuğun ardında, ıslıl ıslıl gülümseyen bir kadın duruyordu.

“Hoş geldin Çınar. Ben İlkay. Bu da Efe. Annen maalesef gecikecekmiş. Bu akşam bizimle vakit geçireceğin için çok mutluyuz,” dedi.

Ağzım şaşkınlık ve hayranlık duygularıyla bir karışık, ne diyeceğimi düşünürken Efe, “Girsene çocuk!” diyerek kolumdan çekti.

Paldır küldür eve daldım. Annesi, kapıyı kapadıktan sonra çantamı ve montumu aldı,

eliyle beni sağdaki odaya davet etti. Odaya geçerken mutfağa gözüm takıldı. Ocağın s-tnde kocaman bir tencere vardı. Çok kalabalık bir aile olmalıydılar. Çünkü ocaktaki gibi tencereyle değil apartman, bütün mahalle doyardı. Gözümün mutfağa iliştiğini fark eden İlkey teyze, “Asan hemen sofrayı hazırlayabilirim. Belki annen de yetişir diye yemek için acele etmemiştim,” dedi.

Utangaç biri olduğum doğruydu ama ilk defa, hem de yalnız girdiğim bir evde, bu duygu tüm bedenimi sarmıştı. Oturduđum yerden incecik bir sesle, “Yok, a değilim. Annemi beklerim,” diyebildim. İçine sinmemiş olacak ki İlkey teyze az sonra elinde birkaç kraker ile bisküvi olan bir tabak ve meyve suyu dolu bir bardakla odaya girdi. Önümdeki sehpanın üzerine bıraktığı tabağa ve bardağa uzanmaya çekindim. O da ekindiđimi anladığından eline bir dergi alıp benimle ilgilenmiyormuş gibi yaptı. Tam